อักษรสัมพันธ์

ปีที่ ๓๙ ฉบับที่ ๒: พ.ค. – ส.ค. ๒๕๖๙

ฉบับนี้พบกับ

- คนอักษรฯ ที่เป็นกูรูเรื่องเงินๆ ทองๆ
- หนังผีกับความเชื่อแบบไทยๆ
- อักษรสัญจรเล่าเรื่องเที่ยวเมืองจีน
- วิสาหกิจชุมชนมีอะไรน่าสนใจกว่าที่คุณคิด

และกิจกรรมดีๆ ของชาวอักษรฯ

Heart of ARTS

สวัสดีค่ะ

เวลาติดปีกบินจริงๆ นะคะ ไม่ทันไรก็จะเข้าปลายปีแล้ว ช่วงสองเดือนสุดท้ายของปี เป็นช่วงที่ ส.น.อ.จ. จะจัดกิจกรรมที่น่าสนใจหลายงาน จึงขอถือโอกาสนี้แนะนำกิจกรรมเหล่านี้ค่ะ

วันที่ 3-6 พฤศจิกายนนี้ เราจะมีงาน Arts CU Market 2026 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่จัดต่อเนื่องกันมาหลายปี ปีนี้เราจัดมาแบบครบเครื่อง ไม่ว่าจะเป็นร้านค้าที่มีมากถึงกว่า 50 ร้าน มีดนตรีเพราะๆ ทุกวันในช่วงเที่ยงถึงบ่ายโมง และ workshop เสริมทักษะที่น่าสนใจทุกวัน เช่น งานเพนท์ จัดดอกไม้ และทำขนมไทย แถมยังมีบริการหมอดูฟรีอีกด้วยสำหรับคนที่ซื้อสินค้าของ ส.น.อ.จ. ครบห้าร้อยบาทขึ้นไป แค่เสียค่าครู 45 บาทสำหรับให้แม่หมอเอาไปทำบุญ

กิจกรรมถัดมาคือ โครงการอาสาบูรณะคัมภีร์ใบลาน ซึ่งจะจัดในเดือนธันวาคม โดยจะเริ่มทริปแรกที่เพชรบุรี คัมภีร์ใบลานที่เก็บอยู่ตามวัดต่างๆ ส่วนใหญ่ไม่ได้จัดเก็บในลักษณะที่จะป้องกันความเสียหายเท่าใดนัก ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดายหากของที่ทรงคุณค่าทางวัฒนธรรมของเราต้องเสื่อมโทรมไป

การบูรณะคัมภีร์ใบลานนี้จะดำเนินการอย่างถูกต้องตามหลักวิชา เพื่อให้คัมภีร์โบราณเหล่านี้ คงอยู่ในสภาพที่ดีได้อีกนานๆ โครงการนี้ได้รับความร่วมมือจาก อาจารย์เจียระไน วิทิตกูล สาขาวิชาภาษาเอเชียใต้ คณะอักษรศาสตร์

ส่วนรายการปิดท้ายก่อนเข้าสู่ช่วงเทศกาลปีใหม่ คือ การ-อบรมการใช้ AI ในวันที่ 12 ธันวาคม สำหรับการทำงานและชีวิตประจำวัน เหมาะกับชาวอักษรฯ เป็นอย่างมากเพราะเราจะเน้นกลุ่มที่ไม่ต้องมีพื้นฐาน digital มากมายนัก

พอพ้นปีใหม่ ก็ได้เวลาจัดการประชุมใหญ่สามัญของ ส.น.อ.จ. และงานคืนเหย้าประจำปีอีกครั้ง คราวนี้เราจะจัดในวันที่ 29 มกราคม 2570 ค่ะ

ส.น.อ.จ. พยายามหากิจกรรมดีๆ มาให้ชาวอักษรฯ กันตลอดปี ติดตามรายละเอียดได้ที่ Facebook และ Line OA ของ ส.น.อ.จ. แล้วพบกันนะคะ

ดวงใจ อัศวจินตจิตร์
นายกสมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ
ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

Contents

Heart of ARTS	2
Faces of ARTS	3
ARTS Work	9
ARTS in Trend	14
ARTS Society	18
ARTS on the Go	20

Faces of ARTS

Faces of ARTS ฉบับนี้ เรามีเรื่องราวที่น่ายินดีของนิสิตเก่าอักษรฯ และบทสัมภาษณ์นางวิวรรณ ธาราหิรัญโชติ ชาวอักษรฯ ที่ผันตัวไปเป็นนักวางแผนการเงินและผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินการลงทุนที่จะมาแบ่งปันความรู้ในการออมและการลงทุนให้พวกเรา ได้ทำความเข้าใจอย่างง่ายๆ

สมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ขอแสดงความยินดีในโอกาสที่ **ผศ.ดร.ประพจน์ อัศววิรุฬหการ** (อ.บ.41) กรรมการที่ปรึกษาของสมาคมฯ ได้รับพระราชทานปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ประจำปีการศึกษา 2568 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผศ.ดร.ประพจน์ อัศววิรุฬหการ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี อักษรศาสตรบัณฑิต และปริญญาโท อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต เคยเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก และดำรงตำแหน่งคณบดีคณะอักษรศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2551 - 2558 **ในวงวิชาการ** ท่านคือผู้เชี่ยวชาญด้านพุทธศาสนาหลากนิกายหลายมุมมอง ทั้งตะวันออกและตะวันตก มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ

สมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ขอแสดงความยินดีในโอกาสที่ **นายพจน์ หาญพล** (อ.บ.49) ได้รับการแต่งตั้งเป็น **ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงวัฒนธรรม**

นายพจน์ หาญพล ได้รับราชการในกระทรวงการต่างประเทศเป็นเวลายาวนานจนเกษียณอายุในตำแหน่งเอกอัครราชทูต ณ กรุงโคลัมโบ ประเทศศรีลังกา ปัจจุบันเป็นอุปนายกสมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ

สมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ขอแสดงความยินดีในโอกาสที่ **น.ส.กนิษฐา กังสวนิช** (อ.บ.58) ได้รับการแต่งตั้งเป็นเอกอัครราชทูต คณะผู้แทนถาวรไทยประจำองค์การค้าโลก (WTO) และองค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO) ณ นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

Faces of ARTS

อยากใช้ชีวิตได้ดั่งใจ ต้องใส่ใจการเงิน

วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ (อ.บ. 47)

เมื่อเร็วๆ นี้ คุณวิวรรณ ธาราหิรัญโชติ ได้สละเวลามาเปิดเวทีสัมมนาให้ชาวอักษรฯ ฟัง ในหัวข้อ “อยากใช้ชีวิตได้ดั่งใจ ต้องใส่ใจการเงิน” เพื่อแบ่งปันความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการเงิน การลงทุน และการวางแผนชีวิตสำหรับชาวอักษรฯ ที่ไม่ค่อยมีความเข้าใจหรือความสนใจในเรื่องเงินๆ ทองๆ หรือการเก็บออม โดยเฉพาะเรื่องของการลงทุน หลังจากการสัมมนา คุณวิวรรณ ได้ให้โอกาสพูดคุยกับทีมงาน “อักษรสัมพันธ์” ถึงที่มาที่ไปของความสนใจในด้านการเงินและการลงทุนของเธอ รวมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการวางแผนการเงิน และการลงทุนสำหรับคนที่มีความรู้ด้านคณิตศาสตร์แสนจะน้อยนิด...

ความสนใจในการลงทุนตั้งแต่แรก เริ่มมีแรงบันดาลจากอะไรคะ

ความสนใจเรื่องการเงินมีอยู่แล้ว เพราะเป็นครอบครัวคนจีน พี่ทำธุรกิจตั้งแต่ 4 ขวบเลยนะ ตอนนั้นเห็นว่าเวลาเราไปจับสลาก ก็ไม่เคยจับได้สักที เลยคิดว่าธุรกิจนี้น่าจะกำไรเยอะ พี่เลยบอกให้พี่เลี้ยงช่วยทำสลากให้พี่ติดบนของเล่นของพี่เอง แล้วเอาไปขาย ขายสลากใบละสลึง ให้เพื่อนๆ ข้างบ้าน ปรากฏว่าคนแรกที่ซื้อ ก็ได้ของเลย พี่ร้องไห้โฮกลับบ้านเลย ได้เงินมา 1 สลึง แต่เสียของราคา 5 บาทไป ถือว่าทำธุรกิจครั้งแรก “ขาดทุน” เรื่องนี้ไม่เคยเล่าให้ที่ไหนฟังเลยนะ พิเศษสุดสำหรับ “อักษรสัมพันธ์”

ต่อมาตอนที่ยังเรียนอยู่ชั้นประถม พี่เห็นกระเป๋าที่เป็นพลาสติกใสๆ มีสติกเกอร์เป็นลวดลายสวยงาม เราอยากได้บ้าง แต่ราคามันแพง พี่ก็เลยคิดว่า เย็บเองก็น่าจะได้... ไปซื้อพลาสติกห่อหนังสือ (ในสมัยนั้นนิยมห่อปกหนังสือด้วยพลาสติกใสเพื่อความคงทน) นำมาเย็บใช้เองค่ะ เดินเส้นด้วยด้ายสีต่างๆ แล้วก็ซื้อสติกเกอร์มาติด สวยงาม จนมีคนมาขอซื้อ ขายได้หลายใบเลย

เนื่องจากพี่อยู่เชียงใหม่ บ้านเป็นตึกแถว เวลามีงานอย่างเช่นลอยกระทงก็มีคนเดินผ่านหน้าบ้าน เพื่อไปลอยกระทงกัน พี่ก็ระดมเด็กๆ เพื่อนๆ มาทำกระทง ถ้าเป็นช่วงสงกรานต์ก็ร้อยมาลัยขายกัน เป็นพวงมาลัยดอกลั่นทม (ดอกลั่นทมไม่ได้เก็บข้างทางนะคะ ต้องซื้อ) แล้วก็ดอกมะลิด้วย พอได้กำไรก็แบ่งพรรคพวก ในฐานะที่เราเป็นหัวโจก ที่จริงของที่ทำก็ไม่ได้สวยงาม แต่คนซื้อคงเห็นเป็นเด็กๆ เลยช่วยซื้อ

ประมาณ มศ.1 พี่ตั้งสหกรณ์ในห้องเรียน... เนื่องจากการซื้อหนังสือกับทางโรงเรียนมันแพง พี่รู้จักร้านหนังสือแถวบ้าน ก็ไปถามเขาว่าไม่ลดราคาบ้างหรือ ทางร้านบอกว่ารวมกันสิ ซื้อเยอะๆ ก็จะลดให้ 10-15% พี่เลยมาชวนเพื่อนๆ ให้มารวมกันซื้อ ก็ได้ส่วนลดกันไป...

พี่ชอบอ่านหนังสือ ได้อ่านเรื่อง Cheaper by Dozen (เหมาโหลถูกกว่า) ที่แปลโดยเนื่องน้อย ศรัทธา การเหมาโหลถูกกว่า จึงเป็นที่มาของสหกรณ์ในห้องเรียน และในงานโรงเรียนงานออกร้านพี่ก็ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเรื่องการขายของมาโดยตลอด

ในเมื่อซอบเรื่องการเงินการค้าขาย พอมาเรียนอักษรฯ ไม่รู้สึกเบื่อหรือคะ

พี่เข้ามาเรียน พี่อยู่หอพัก เป็นหัวหน้าชั้นปีหนึ่ง ก็ทำเรื่องขายของมาตลอด เช่น ขายไอศกรีม พี่เป็นเด็กกิจกรรม พี่ขายของเก่งมากเลยนะ ใครฟังพี่พูดก็จะรู้สึกอยากซื้อ

ที่จริงตอนเอ็นทรานซ์พี่เลือกเศรษฐศาสตร์ด้วย แต่เลือกเป็นอันดับ 3 ... คือตอนที่พี่ยังอยู่ชั้นมัธยมปลาย ในแผนกศิลป์ภาษา ยังมีการเรียนคณิตศาสตร์ เรียนสถิติอยู่ แต่พี่สอบได้ทุน AFS ไปอเมริกาหนึ่งปี พอกลับมา หลักสูตรของแผนกศิลป์ภาษายกเลิกการเรียนคณิตศาสตร์ พีชคณิต และสถิติไป-แล้ว พี่เสียดายมากเลยนะ มันทำให้เราขาดทักษะพวกนี้ไป

เลือกเรียนศิลป์ภาษา เพราะวันหนึ่งได้อ่านนิยายเรื่องทางรัก ของโรสลาเรน ทำให้อยากเรียนภาษาเยอรมัน ก็เลยคิดว่าจะเลือกเป็นวิชาเอก แต่เอาจริงมันยาก เลยเปลี่ยนมาเอกภาษาอังกฤษ โทภาษาเยอรมัน มีเรื่องขำๆ คือ ตอนปี 3 พี่สอบชิงทุนของเจแปนแอร์ไลน์ ไปญี่ปุ่นช่วงซัมเมอร์ ซึ่งตรง-กับที่ทางบ้านเราเปิดเทอมแล้ว พี่ลงทะเบียนเรียนเสร็จก็บินไปญี่ปุ่นเดือนครึ่ง กลับมาถึงก็สอบมิดเทอมพอดี ต้องเข้าสอบ conversation เยอรมันกับอาจารย์ชาวเยอรมัน อาจารย์ถามอะไรมา เราก็เข้าใจนะ แต่ตอบไปว่า “ไฮ้” ก็เพิ่งกลับมาสมองยังสับสนอยู่ ทำให้วิชานั้นเลยได้ B

ที่ญี่ปุ่น พี่เรียนที่มหาวิทยาลัยโซเฟีย เขาให้เลือกเรียนอะไรก็ได้ พี่เลยเลือก International Business เพราะเราชอบธุรกิจ ปรากฏว่าได้เกรดเอ เลยคิดว่าตัวเองเรียนธุรกิจได้แน่นอน

นี่แหละค่ะ ใจเริ่มไขว้เขวมาทางธุรกิจแล้ว พอปี 4 เทอมต้น มีประกาศสอบชิงทุนจาก ธนาคารกสิกรไทยมาติดที่คณะฯ ทุนนี้ต้องสอบ 3 วิชา คือ คณิตศาสตร์ วิเคราะห์ปัญหาธุรกิจ และภาษาอังกฤษ ค่าสอบตั้ง 300 บาท (สมัยนั้นเยอะนะคะ) แต่มีเลี้ยงข้าวกลางวันด้วยก็โอเค ตอนเข้าสอบวิชาแรกคณิตศาสตร์มันยากมาก เกิดมาไม่เคยทำข้อสอบที่ทำไม่ได้มากขนาดนี้เลย นึกอยากกลับหอพักแล้ว ไม่สอบต่อ แต่คิดอีกที เสียดายค่าสมัคร 300 บาท แล้วเขาเลี้ยงข้าวด้วย ไหนๆ ก็เสียเงินไปแล้วเลยอยู่สอบต่อ และช่วงบ่ายก็จะได้ทดสอบภาษาอังกฤษด้วย

วิเคราะห์ปัญหาธุรกิจ ก็ทำได้เพราะมันเป็นเรื่องของลอจิก... แต่ตอนนั้นนึกว่ายังไงก็สอบไม่ได้แน่นอน เขาประกาศผลสอบก็ไม่ไปดู จนเพื่อนมาบอกว่าสอบได้ ในที่สุดก็ยอมไปดูผลด้วยตาตัวเอง ... แล้วก็เห็นชื่อเราจริงๆ !

ที่ธนาคารให้ในตอนนั้นมี 4 ทุน มีคนสอบข้อเขียนผ่าน 24 คน เราก็โอเค วางแผนแล้ว (ชีวิตนี้ต้องวางแผน) ว่าจะทำอย่างไรให้สอบสัมภาษณ์ผ่าน เรารู้ว่าจุดอ่อนของเราคืออะไร หนึ่งคือไม่มีพื้นธุรกิจเลย ไม่เคยเรียนวิชาธุรกิจอะไรมาเลย อันที่สองคือ ผู้ให้ทุนต้องกลัวว่าเราจะเรียนไม่จบ ถ้าเราเรียนไม่จบ ทุนก็สูญเปล่า เราเลยต้องเตรียมตัวนิดหน่อย

ทุนที่จะไปเรียน คือ Marketing and Finance พี่เลยไปหาเพื่อนในหอพักที่เรียนคณะบัญชี (พาณิชยศาสตร์และการบัญชี) เพื่อนให้หนังสือมาอ่านก่อนไปสอบสัมภาษณ์... ในที่สุดก็ได้ไปเรียนที่ Kellog School of Management ที่ Northwestern University

เมื่อกลับมาทางธนาคารก็ให้ไปฝึกงานในแผนกต่างๆ แล้วบอกให้เราไปเรียนภาษาอังกฤษ พี่บอกว่าจบอักษรฯ เอกภาษาอังกฤษมานะคะ ขอไปเรียนคอมพิวเตอร์กับคณิตศาสตร์แทนได้มั้ย ทางธนาคารบอกว่าไม่เคยมีมาก่อนนะ แต่ก็ให้เป็นกรณีพิเศษ

ถ้าเด็กอักษรฯ อยากไปเรียนด้านธุรกิจ โดยเฉพาะด้านการเงิน ต้องมีพื้นฐานคณิตศาสตร์ก่อนนะคะ อย่างน้อยก็พีชคณิตและสถิติ ถ้าไม่ชอบคณิตศาสตร์เลย อย่าไปเรียนมันจะ suffer โดยเฉพาะเอกการเงินนะคะ แต่ถ้าเอกการตลาดหรือการบริหารบุคคล หรือ กลยุทธ์ธุรกิจ อะไรประมาณนี้ ไม่เป็นไร แต่การเงินยังไงต้องมีตัวเลข ต้องชอบมากพอสมควร สำหรับพี่ พี่ชอบมาตั้งแต่เด็ก

กลยุทธ์อะไรคะ ที่ทำให้พี่ประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ

กลยุทธ์ของพี่ในทุกอย่างคือ **จะทำอะไร พี่พยายามทำให้ดีที่สุด เรียนเต็มที่ เล่นเต็มที่ ทำกิจกรรมก็เต็มที่ แล้วจะไม่กลับมาเสียใจภายหลัง**

แล้วการเรียนอักษรฯ ช่วยให้ประสบความสำเร็จได้อย่างไร

เรียนอักษรฯ ดูเหมือนเรียนอะไรก็ไม่รู้ แต่จริงๆ แล้ว **เด็กอักษรฯ ส่วนใหญ่เป็นคนที่มีตรรกะ (logic) ดี ซึ่งมันช่วยได้มาก ในเรื่องของ reasoning ต่างๆ** มันช่วยเราในการแก้ไขปัญหาและตัดสินใจ

เป็นเพราะเราเรียนวิชามนุษย์ เป็นเรื่องของการเข้าใจคน

ใช่ค่ะ organization behavior หรือ human resource management เราเจ๋งกว่าคนอื่นแน่นอน อันนี้พี่ได้เอามา เพราะเรารู้ เราเข้าใจคน จากการอ่านนิยายด้วย ทำให้ต้องเอาตัวเข้าไปแทนความรู้สึกของคนอื่น ว่าเขารู้สึกยังไง เพราะฉะนั้นเราได้เปรียบตรงนี้ และอีกอย่าง เวลาเรียน จะมี case study เด็กต่างชาติทั่วไปจะมีปัญหาในการสอบเพราะเขียนไม่ค่อยได้ แต่เด็กอักษรฯ เราฝึกการเขียนมาแล้ว ทำให้เราไม่มีปัญหาในการเขียน เราอาจจะไม่ได้เขียนข้อสอบสี่ห้าเล่มเหมือนฝรั่ง แต่เราเขียนให้สั้นกระชับ ได้ใจความเท่านั้นเอง ไม่ต้องเขียนยาวเยิ่นเย้อ

วิชาอักษรที่ดีมากคือ “Note Taking & Outlining” มันทำให้เราจับใจความ จับประเด็นได้ดี เวลาที่เราร่างสิ่งที่จะพูดหรือจะเขียน เราก็ทำได้โดยไม่ต้องเสียเวลามาก (ตอนนี้ไม่แน่ใจว่ายังสอนกันอยู่หรือเปล่า) แต่นี่คือทักษะพื้นฐาน

อีกอย่างคือ “มนุษยสัมพันธ์” อักษรศาสตร์ทำให้เราเป็นคนมีมนุษย์สัมพันธ์ดี เพราะเราเข้าใจคนอื่น เข้าใจบทบาทของเราว่าตอนนี้เราอยู่ในบทบาทอะไร หัวหน้า ลูกน้อง เพื่อน หรืออะไร เราก็สามารถสวมบทบาทของเราได้ ทำให้คนที่มาคุยกับเรา มีปฏิสัมพันธ์กับเราเขารู้สึกดีกับสิ่งที่เราพูด สิ่งที่เราต้องการสื่อสาร

คนอักษรฯ มีความสนใจหลากหลาย อันนี้เป็นสิ่งที่ดี เขาพูดเรื่องอะไร เราพูดได้หมด พูดถึงประวัติศาสตร์เราก็รู้

ขอกลับมาที่เรื่องของการลงทุน... การเริ่มต้นลงทุนสำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้ด้านเงินๆ ทองๆ ควรทำอย่างไรคะ

ก็ต้องหาความรู้ก่อน อ่านหนังสือของพี่ได้เลย ถ้าเราอยากจะลงทุนให้เป็น ต้องวิเคราะห์งบการเงินให้ได้ด้วย แต่อาจจะยากสำหรับคนที่ไม่มีพื้นฐานเลย ซึ่งในกรณีนั้น พี่แนะนำให้ไปซื้อกองทุนรวม แต่เราก็ต้องรู้ด้วยนะว่ากองทุนลงทุนในอะไร เสี่ยงแค่ไหน

พื้นฐานความรู้ทางการเงินที่ทุกคนควรจะมีก็คือ เรื่องของดอกเบี้ย เงินเฟ้อ ค่าเงินปัจจุบัน ค่าเงินอนาคต เรื่องของการออมและประโยชน์ของการออม เรื่องของการมีหนี้ การลงทุนและความเสี่ยงของการลงทุน และเรื่องของกลโกงทางการเงินและข้อควรระวัง

วางแผนการเงิน = วางแผนชีวิต

ออมได้หนึ่งบาท เท่ากับหาเงินได้หนึ่งบาท

ทุกวันนี้มีความผันผวนทางภูมิรัฐศาสตร์และความเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศโลก ในการลงทุนเราต้องระวังอย่างไรคะ

ที่จริงแล้ว การลงทุนมีความเสี่ยงตลอดเวลา ความเสี่ยงเหล่านั้นได้แก่ Market Risk ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงของราคา, Inflation Risk ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงอำนาจซื้อ, Interest Rate Risk ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงของราคาตราสารหนี้ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยในตลาด, Default Risk ความเสี่ยงที่ผู้ออกตราสารจะผิดนัด ไม่ชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ย, Counter-party Risk ความเสี่ยงจากผู้ที่เราทำธุรกรรมด้วยไม่สามารถส่งมอบหรือทำตามสัญญาได้, Liquidity Risk ความเสี่ยงจากสภาพคล่องของสินทรัพย์ที่ลงทุน, Systematic Risk vs Non-Systematic Risk, Reinvestment Risk ความเสี่ยงในผลตอบแทนจากการลงทุนต่อ, Event Risk ความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสถานะของลูกหนี้หรือบริษัท, Legal Risk ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ภาครัฐ, Exchange Rate Risk ความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน, Fraud ความเสี่ยงจากการฉ้อโกง, และ (Geo)Political Risk ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง สงคราม ความขัดแย้ง

ดังนั้นเวลาลงทุนเราต้อง aware สิ่งเหล่านี้ ผู้ลงทุนต้องรู้เรื่องความเสี่ยงต่างๆ เหล่านี้ แล้วบริหารจัดการความเสี่ยง เราต้องกระจายการลงทุนไปในหลายๆ ประเภท เช่น หุ้นบ้าง ตราสารหนี้บ้าง พันธบัตรบ้าง อสังหาริมทรัพย์บ้าง อันหนึ่งเสียหายไป อีกอันก็อาจจะยังให้ผลตอบแทนได้อยู่

มีความเสี่ยงอีกอย่าง คือ “ความเสี่ยงของการไม่ลงทุน” ลงทุนก็เสี่ยง แต่ไม่ลงทุนก็เสี่ยงเหมือนกัน เสี่ยงจากอำนาจซื้อลดลง เพราะอัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้น... วันนี้ซื้อก๋วยเตี๋ยวชามละ 50 บาท อีก 10 ปีข้างหน้า ชามละ 100 ถ้าเอาเงินใส่ตุ่มไว้ ก็ซื้อก๋วยเตี๋ยวได้แค่ครึ่งชามเอง...

ถึงแม้เงินฝากจะเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง เป็นการลงทุนที่เสี่ยงต่ำ สภาพคล่องสูง และให้ผลตอบแทนน้อย แต่การฝากธนาคารเพียงอย่างเดียว ไม่จัดพอร์ต ก็ถือว่าไม่เป็นการลงทุน ถือว่าเป็นการออมเท่านั้น

ถ้าจะพูดถึงการลงทุนจริงๆ ต้องมีการจัดพอร์ตลงทุนในหลายๆ ประเภท ดูว่าจะลงทุนอะไรบ้าง จำนวนเท่าไร จะลงทุนระยะสั้นกี่เปอร์เซ็นต์ ระยะยาวกี่เปอร์เซ็นต์ มันต้องจัดพอร์ตให้เหมาะสมกับแผนชีวิตของเราด้วย

ความเสี่ยงพวกนี้เราบริหารได้ การบริหารความเสี่ยงที่เหมาะที่สุดสำหรับการลงทุนก็คือ diversify กับ control

Diversify คือกระจายการลงทุนในหลายๆ สินทรัพย์ ส่วน **Control** คือ ควบคุมให้อยู่ในวงจำกัด เช่น เราจะลงทุนระยะยาว เอาไว้ตอนเกษียณอีก 10-20 ปีข้างหน้า ก็ลงทุนสัก 50% ของพอร์ต การลงทุนระยะสั้นที่จะไว้ใช้ใน 1-2 ปี อาจจะสัก 20% ที่เหลืออีก 30% ระยะปานกลาง 2-5 หรือ 7 ปี เพื่อให้ปานกลางเป็นการลงทุนที่ชนะเงินเฟ้อ กลายเป็นการลงทุนระยะสั้นที่เราต้องใช้ในอนาคต

สำหรับคนวัยเกษียณ พี่แนะนำว่าให้แบ่งเงินไว้สำหรับการลงทุน โดย 1. มุ่งเน้นรักษาเงินต้น 2. อย่างน้อยผลตอบแทนใกล้เคียงกับอัตราเงินเฟ้อ 3. ใช้บริการจากมืออาชีพ 4. แนะนำให้แบ่งเงินเป็นสามส่วน ส่วนที่หนึ่ง คือ สภาพคล่องเพื่อใช้จ่ายใน 6-24 เดือนข้างหน้า ส่วนที่สอง ระยะปานกลาง 2-5 ปีข้างหน้าเพื่อรักษาอำนาจซื้อ ส่วนที่สามคือระยะยาว 5 ปีขึ้นไปเพื่อให้เงินเติบโต เอาไว้สำหรับให้คนข้างหลัง หรือสำหรับเลี้ยงตัวเองในบั้นปลายชีวิต

เงินออม คือเงินที่กันเอาไว้จากรายได้ก่อน ที่เหลือจึงเป็นเงินที่จะนำไปใช้

สุดท้าย อยากให้พี่ฝากคำแนะนำดีๆ ในการลงทุนสำหรับเด็กอักษรฯ รุ่นใหม่ค่ะ

ข้อแรกคือ **วางแผนการใช้จ่ายให้ดี** เพราะถ้าใช้จ่ายไม่ดี จะไม่มีเงินออม พอไม่มีเงินออมก็จะไม่ได้ลงทุนและไม่ได้สร้างความมั่นคงให้กับชีวิต

ข้อที่สอง คือ **ออมอย่างมีวินัย ออมสม่ำเสมอ** มีเงินมากขึ้นก็ออมมากขึ้น จะออมมากขึ้น ใช้มากขึ้นก็ได้ แต่ต้องแบ่ง ยังไงก็ต้องแบ่งมาออมเสมอ

สามคือ **ลงทุนอย่างมีหลักการ ไม่เอาตัวเองไปเสี่ยงเกินควร** ลงทุนให้เหมาะสมกับความสามารถในการรับความเสี่ยงของตัวเอง ความเสี่ยงของแต่ละคนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือ อายุ อายุมากรับความเสี่ยงได้น้อย อายุน้อยรับความเสี่ยงได้มาก

สำหรับน้องๆ ที่มาอ่านเจอก็ต้องบอกตัวเองว่า เราควรจะ “อดเปรี้ยวไว้กินหวาน” ตอนนี้เราต้องลำบากก่อนแล้วเก็บออม วัตถุประสงค์ของการออมเงิน ขั้นแรกเลยคือ ให้หลุดพ้นความยากจน ขั้นที่สอง เพื่อสร้างความมั่นคงให้ชีวิต และขั้นที่สามก็เอาไว้เผื่อแบ่งปันให้คนอื่น **ตราบใดที่ชีวิตเรายังไม่มั่นคง เราไม่ควรจะฟุ่มเฟือยโดยใช่เหตุ** ของเหมือนกันมันไม่จำเป็นต้องเป็นยี่ห้อนี้ย่อห้อนั้น อย่างพี่ จนป่านนี้พี่ก็ยังไม่ได้ใช้กระเป๋าใบละล้าน ห้าหกพันเราก็ว่ามันดีพอแล้ว

คนรวย หาเงินได้มากกว่าที่ใช้
คนจน ใช้เงินมากกว่าที่หาได้

คุยกับคุณวิวรรณ ได้รับทั้งความสนุกสนานและความรู้ที่นำไปใช้ได้จริง ... จากอักษรศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยม สู่เส้นทางสายการเงิน ที่อักษรศาสตรบัณฑิตน้อยคนนักจะเลือกเดิน แต่คุณวิวรรณได้พิสูจน์แล้วว่า ด้วยความคิดเปิดกว้างแบบคนเรียน “อักษรฯ” อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

ประวัติ

วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ สำเร็จการศึกษาอักษรศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อมาได้รับทุนของธนาคารกสิกรไทยไปศึกษาต่อระดับปริญญาโททางด้านการเงินและการตลาด ณ Kellogg School of Management, Northwestern University สหรัฐอเมริกา

เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาโท ได้เข้าทำงานในฝ่ายพัฒนาธุรกิจของธนาคารกสิกรไทย จากนั้นได้ร่วมงานกับบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมวรรณ จำกัด บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนกสิกรไทย จำกัด

รวมถึงเคยเป็นประธานกรรมการบริหาร บริษัทศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด ปัจจุบัน เป็นกรรมการของบริษัทบีเอสวายกรุ๊ป จำกัด (มหาชน)

วิวรรณ ยังได้เขียนบทความให้ความรู้ทางวิชาการเงินเพื่อผู้ที่ไม่มีความรู้ทางการเงินจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิต วิวรรณ ได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกสมาคมนักวางแผนการเงินไทยคนแรก และได้ดำรงตำแหน่งถึงสองวาระ

วิวรรณ ได้รับรางวัลศิษย์เก่าดีเด่น Schaffer Award 2001 จาก Kellogg School of Management, Northwestern University สหรัฐอเมริกา ได้รับรางวัล AIMC Awards จากสมาคมบริษัทจัดการลงทุน ซึ่งเป็นรางวัลเชิดชูเกียรติผู้มีคุณูปการต่ออุตสาหกรรมธุรกิจจัดการลงทุน สังคม และประเทศชาติ และล่าสุด ได้รับการประกาศเกียรติคุณเป็น อักษรศาสตร์ จุฬาฯ ดีเด่น ประจำปี 2568

ปัจจุบัน วิวรรณ ดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) เป็นประธานคณะกรรมการนโยบายการเงิน สภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

หนังสือที่เขียนโดยคุณวิวรรณ ธาราหิรัญโชติ

- “เงินไม่ใช่ทุกอย่าง แต่ทุกอย่างเริ่มต้นที่เงิน”
- “ลงทุนกับชีวิตวิถีใหม่”
- “Money Pro : เงินทองต้องจัดการ”
- “ฉลาดเลือก ฉลาดออม ฉลาดลงทุน”
- “ออมไว้ในอสังหาริมทรัพย์”
- “Money Pro : เงินก้อนโต คุณทำได้”
- “Money Pro : แผนการเงิน แผนชีวิต”
- “เส้นทางนักลงทุน เส้นทางผู้ประกอบการ”
- “จากใจ...ให้เธอ”

ARTS Work

คอลัมน์ ARTS Work ฉบับนี้ขอนำผู้อ่านไปพบกับความคืบหน้าของโครงการจิตอาสาและโครงการอื่นๆ ของสมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ในช่วง 3-4 เดือนที่ผ่านมา มีอะไรดีๆ ที่พวกเราได้ทำให้แก่สังคมแล้วบ้าง ไปดูกันค่ะ

โครงการ “เสียงอักษร”

เกิดจากความร่วมมือระหว่าง สมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ กับโครงการห้องสมุดคนตาบอดและผู้พิการทางสื่อสิ่งพิมพ์แห่งชาติ หรือ Daisy Thailand Project มูลนิธิคนตาบอดไทย เปิดโอกาสให้จิตอาสาที่เป็นนิสิตเก่าอักษรฯ มาร่วมผลิตหนังสือเสียง ด้วยการบันทึกเสียงลงในระบบออนไลน์ เพื่อเปิดประตูสู่โลกความรู้แก่ผู้พิการทางสายตา โครงการ “เสียงอักษรฯ” ได้ดำเนินการต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2565 มีหนังสือที่อ่านขึ้นระบบแล้วจำนวน 67 เล่ม

ผลการดำเนินงานระหว่าง เดือนมกราคมถึงเดือนสิงหาคม 2569 มีหนังสือที่อ่านจบและขึ้นในระบบของห้องสมุดฯ แล้ว 10 เรื่อง และหนังสือที่อ่านจบแล้วอยู่ในระหว่างดำเนินการขึ้นระบบ 5 เรื่อง

โครงการจิตอาสาสอนภาษาในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

เป็นการสอนภาษาอังกฤษ จีน และญี่ปุ่นในระบบออนไลน์ผ่านห้องโสตหรือห้องแลปภาษาของโรงเรียน โครงการได้รับความร่วมมือจากจิตอาสาทั้งนิสิตเก่าและนิสิตปัจจุบัน จึงทำให้ครูอาสาในโครงการของเรา มีตั้งแต่อายุ 20 ถึง 80 ปี ครูอาสาอุทิศตัวและเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ทำให้ทางโรงเรียนได้รับประโยชน์จากโครงการอย่างมาก

ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน มีโรงเรียนเข้าร่วมโครงการ จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ **โรงเรียนวัดเลา โรงเรียนวัดราษฎร์ศรัทธาธรรม โรงเรียนวัดพลมานีย์ โรงเรียนสุเหร่าสามอิน และโรงเรียนน้ำตาลตะวันออก**

โครงการเล่าเรื่องวิสาหกิจชุมชน (Storytelling for Village Enterprises)

สมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ได้จัดทำโครงการ “เล่าเรื่องวิสาหกิจชุมชน” Storytelling for Village Enterprises) ขึ้น โดยเราเชื่อว่า “เรื่องเล่า” จะช่วยสร้างคุณค่าดึงอัตลักษณ์ภูมิปัญญาของชุมชนมาสร้างมูลค่าเพิ่มช่วยเปลี่ยนสินค้าชุมชนให้กลายเป็นเรื่องราวน่าสนใจ และเพิ่มโอกาสทางการตลาด

โครงการนี้ ได้รับความร่วมมือจากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน) โดยเลือกวิสาหกิจชุมชนซึ่งได้รับทุนสนับสนุนภายใต้แนวคิดนวัตกรรมทางสังคม (Social Innovation) ที่มีแง่มุมที่น่าสนใจทั้งในเชิงวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และภูมิปัญญาชาวบ้าน เปิดโอกาสให้อาสาสมัครซึ่งเป็นนิสิตเก่าคณะอักษร-ศาสตร์ จุฬาฯ ได้ร่วมร้อยเรียงเรื่องราว และจัดทำบทความเกี่ยวกับวิสาหกิจชุมชนขนาดเล็ก เพื่อถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น มรดกทางวัฒนธรรม และศักยภาพของชุมชนผ่านการสื่อสารที่เข้าถึงผู้คนได้อย่างสร้างสรรค์และมีความหมาย

สำหรับปี 2569 มีวิสาหกิจชุมชน จำนวน 5 โครงการ ที่ชาวอักษรฯ จิตอาสาได้ลงไปช่วยเหลือในการ “เล่าเรื่อง” ของสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้เกิดความน่าสนใจและสร้างโอกาสในการเพิ่มรายได้ให้แก่ชุมชน “อักษรสัมพันธ์” ขอนำเรื่องราวโดยสรุปของทั้ง 5 โครงการมาเล่าสู่กันฟัง

บ้านดงนา ฝ้ายอินทรีย์ริมโขง

เรียบเรียงโดย อัญชลี วรเชษฐ์

บ้านดงนา หมู่บ้านเล็กๆ ริมฝั่งแม่น้ำโขงในจังหวัดอุบล-ราชธานี ได้แสดงให้เห็นว่าเกษตรกรรมดั้งเดิมสามารถสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจใหม่ๆ ได้โดยไม่จำเป็นต้องทิ้งรากเหง้าทางวัฒนธรรม ชาวบ้านที่นี่ปลูกฝ้ายอินทรีย์สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน แต่ที่ผ่านมารายได้ส่วนใหญ่จากห่วงโซ่การผลิตฝ้ายกลับตกอยู่กับคนนอกชุมชน เนื่องจากฝ้ายมักถูกขายออกไปตั้งแต่ก่อนจะปั่นย้อมและแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าสูงกว่า

โครงการพัฒนาชุมชนแห่งนี้ นำโดย ผศ.ดร.คมศักดิ์ หารไชย และได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (NIA) มุ่งเน้นการช่วยให้ชุมชนได้รับผลประโยชน์จากฝ้ายมากขึ้น มีเป้าหมายที่การเพิ่มรายได้ สร้างทักษะใหม่ และเสริมความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจให้กับครัวเรือนในพื้นที่ โดยมองทั้งห่วงโซ่การผลิต ตั้งแต่การแยกเมล็ด การปั่นเส้นด้าย การย้อมสีธรรมชาติ ไปจนถึงการพัฒนาผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป

แสนบุญส่งน้ำมันหอมระเหย 100%

เรียบเรียงโดย นฤอร สังขจันทร์

คุณจิรภัท คาดีวี อดีตวิศวกรโยธา ตัดสินใจกลับบ้านเกิดที่จังหวัดกาฬสินธุ์ด้วยความรักและผูกพันกับครอบครัว แล้วเริ่มต้นปลูกผักอินทรีย์ให้พี่สาวที่ป่วยได้บริโภค ก่อนขยายผลสู่การจัดตั้ง “วิสาหกิจชุมชนแสนบุญ” ในปี 2562 เริ่มจากกิจกรรมสอนเด็กนักเรียนเพื่อเป็นช่องทางชักชวนให้ชาวบ้านลดการปลูกพืชเชิงเดี่ยว หันมาปลูกผักอินทรีย์ ลดการใช้สารเคมี เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต

แม้ต้องเผชิญอุปสรรคสำคัญจากสภาพดินเสื่อมโทรม แต่เขาใช้แนวทาง “เกษตรอินทรีย์วิถีวิทย์” คิดค้นสูตรน้ำหมักชีวภาพจากผลไม้ท้องถิ่น เช่น สับปะรด มะยงชิด ชมพู่ กล้วย และน้ำซาวข้าว มาฟื้นฟูดิน จุดเปลี่ยนเกิดขึ้นเมื่อคนในครอบครัวติดโควิด-19 คุณจิรภัทพบว่าใบมิ้นต์ช่วยบรรเทาอาการระบบหายใจได้ดี จึงสั่งเปปเปอร์มินท์มาปลูกและพัฒนาฟาร์มสู่ Smart Farm ที่ใช้เทคโนโลยีควบคุมระบบน้ำผ่านรีโมต ช่วยเพิ่มผลผลิตได้มากกว่าการใช้สารเคมีถึง 3 เท่า ทั้งยังไร้สารปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อม ทำให้ดินและน้ำรอบบ้านสะอาดปลอดภัย

เป้าหมายของแสนบุญคือการผลิตให้ได้ "คุณภาพ จำนวน และต่อเนื่อง" โดยบริหารฟาร์มเปปเปอร์มินต์ตามมาตรฐานต่างๆ รวมถึงออร์แกนิก อย. และ GMP ทั้งนี้ แสนบุญฟาร์มเป็นเจ้าแรกในประเทศไทยที่สามารถผลิตเอสเซนเชียลออยล์เกรดพรีเมียม ที่มีความบริสุทธิ์ 100% จากการเพาะปลูกแบบเกษตรอินทรีย์ ที่อุดมด้วยสารเมนทอลและลิโมนีน ช่วยบรรเทาอาการคัดจมูก และลดการอักเสบ พร้อมต่อยอดเป็นยาดม เครื่องดื่ม และสบู่ สร้างมูลค่าเพิ่มตามแนวคิด BCG (Bio-Circular-Green Economy)

ปัจจุบันแสนบุญมีสมาชิกกว่า 30 ครัวเรือน บนพื้นที่ปลูกกว่า 50 ไร่ ได้พัฒนาเป็นศูนย์เรียนรู้ และแหล่งท่องเที่ยวเกษตรสมัยใหม่ ทั้งยังเปิดรับแรงงานหนุ่มสาวที่ตกงานจากวิกฤติต่างๆ ให้กลับมาสร้างรายได้ และอยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุขในบ้านเกิด แสนบุญมุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์สมุนไพรเกรดพรีเมี่ยม โดยใช้กลยุทธ์ทางการตลาด “King of Mint” เพื่อส่งมอบสุขภาวะองค์รวม (Wellness) ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดี และขับเคลื่อนชุมชนอย่างยั่งยืน ด้วยพลังแห่งความรักตั้งแต่ต้นทางจนถึงปลายทาง

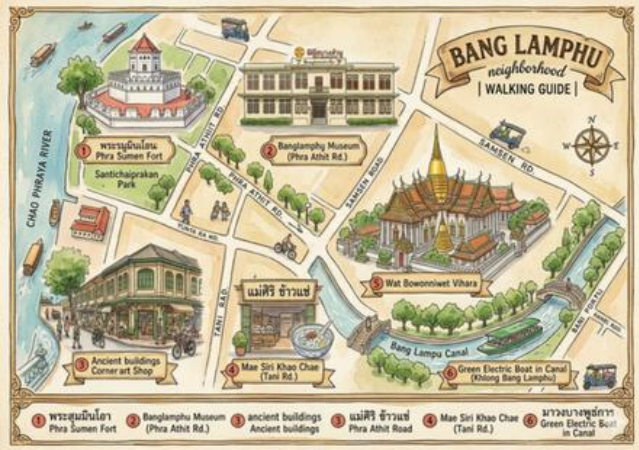

บางลำพู ตำนานที่ยังมีลมหายใจ

เรียบเรียงโดย อังศนา สว่างวรรณ์

บางลำพูเป็นชุมชนเก่าแก่ที่มีความสำคัญมาตั้งแต่ต้นยุครัตนโกสินทร์ ด้วยทำเลที่ตั้งซึ่งเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมทางน้ำและทางบก ทำให้พื้นที่แห่งนี้เติบโตเป็นศูนย์กลางการค้า การบริการ และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของผู้คน หลากหลายเชื้อชาติ

ในอดีตบางลำพูเคยเป็นย่านเศรษฐกิจที่คึกคัก เต็มไปด้วยห้างร้าน โรงภาพยนตร์ ร้านอาหาร และกิจกรรมทางสังคมที่สะท้อนความเจริญของกรุงเทพมหานครในช่วงเวลาดังกล่าว นอกจากความรุ่งเรืองด้านเศรษฐกิจแล้ว บางลำพูยังเป็นแหล่งสะสมมรดกทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่า ทั้งวิถีชีวิตชุมชน อาหารพื้นถิ่น งานหัตถกรรม ศิลปวัฒนธรรม และเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น จนกลายเป็นอัตลักษณ์สำคัญของพื้นที่

ปัจจุบันการสืบสานความเจริญของบางลำพู ไม่ได้หมายถึงการพัฒนาเชิงกายภาพเพียงอย่างเดียว แต่ยังรวมถึงการอนุรักษ์ และต่อยอดทุนทางวัฒนธรรมให้เกิดคุณค่าในรูปแบบใหม่ ผ่านการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การเรียนรู้ประวัติศาสตร์ชุมชน การสนับสนุนผู้ประกอบการท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน โดยมุ่งสร้างสมดุลระหว่างการรักษารากเหง้าทางวัฒนธรรมกับการพัฒนาเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิต เพื่อให้บางลำพูยังคงเป็นชุมชนประวัติศาสตร์ที่มีชีวิต เป็นแหล่งเรียนรู้ และแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างรายได้แก่ชุมชน และส่งต่อคุณค่าของอดีตสู่คนรุ่นใหม่ได้อย่างยั่งยืน

ตานีสยาม

เรียบเรียงโดย ขจีมาส สุภาพันธุ์

แบรนด์ “ตานีสยาม” วิสาหกิจชุมชนบ้านสกุลช่างบายศรี จังหวัดราชบุรี ซึ่งพัฒนาผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากกาบกล้วยตานี จนได้รับความสนใจทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

ผลิตภัณฑ์ตานีสยาม มิได้เป็นเพียงเรื่องของวัสดุชีวภาพหรือผลิตภัณฑ์รักษ์โลก หากยังมีรากฐานมาจากองค์ความรู้ดั้งเดิมด้านงานบายศรี งานแทงหยวก และงานเครื่องสด ซึ่งสืบทอดอยู่ในชุมชนมายาวนานหลายชั่วอายุคน ความสำเร็จของตานีสยามไม่ได้เกิดจากการสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นมาเพียงอย่างเดียว แต่เกิดจากการทำความเข้าใจคุณค่าที่ซ่อนอยู่ในองค์ความรู้ดั้งเดิม แล้วนำมาตีความใหม่ให้สอดคล้องกับบริบทปัจจุบัน โดยยังคงรักษาแก่นทางวัฒนธรรมเอาไว้ ผ่านการเชื่อมโยงและเสริมพลังชุมชน และการสร้างคุณค่าที่ยั่งยืน

นวัตกรรมไม่จำเป็นต้องเริ่มต้นจากการสร้างสิ่งใหม่เสมอไป แต่อาจเริ่มจากการเข้าใจรากของตนเอง เข้าใจโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง และสร้างคุณค่าใหม่อย่างเหมาะสมกับบริบทของผู้คน ชุมชน และธรรมชาติ ความสำเร็จของตานีสยาม จึงสะท้อนให้เห็นว่าวัฒนธรรมไม่ได้เป็นเพียงมรดกจากอดีต แต่เป็นทรัพยากรสำคัญต่อการพัฒนานวัตกรรมในอนาคต

บางกะเจ้า AR Food Hunt

เรียบเรียงโดย ทรงลักษณ์ เกษชุมพล

บางกะเจ้า AR Food Hunt: เส้นทางท่องเที่ยวตามหารสชาติจากท้องถิ่นชาวบางกะเจ้า เป็นนวัตกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวในชุมชนคุ้งบางกะเจ้า ที่สะท้อนถึงการผสานพลังอย่างสร้างสรรค์ระหว่างรากเหง้าทางวัฒนธรรมและเทคโนโลยียุคดิจิทัล โครงการนี้ริเริ่มโดย คุณวรรณเพ็ญ แซ่เปี่ยน ประธานบริหาร บริษัท เลิร์นดู จำกัด ภายใต้การสนับสนุนทุนและองค์ความรู้จากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (NIA) โดยมีหมุดหมายสำคัญในการชุบชีวิตวิถีชาวสวนดั้งเดิมและวัตถุดิบท้องถิ่นของคุ้งบางกะเจ้า จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังเผชิญกับความท้าทายและสุ่มเสี่ยงต่อการเลือนหายไปตามกระแสการเติบโตอันรวดเร็วของเมืองใหญ่ที่รายรอบ

โครงการนี้ขับเคลื่อนอย่างมีกลยุทธ์ ผ่านนวัตกรรมอันโดดเด่น 2 ด้านหลัก ได้แก่ นวัตกรรมการท่องเที่ยว (Travel Tech) ซึ่งเป็นการปฏิวัติรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเดิมๆ ด้วยการนำเทคโนโลยี ความจริงเสมือน (Augmented Reality: AR) และระบบคิวอาร์โค้ด (QR Code) มาประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนเส้นทางปั่นจักรยานศึกษาธรรมชาติ ให้กลายเป็นเกมนวัตกรรมตามล่าสมบัติสุดสร้างสรรค์ (Gamification) การออกแบบระบบดิจิทัลในลักษณะนี้ ช่วยกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดประสบการณ์ร่วมอย่างลึกซึ้ง (Immersive Experience) เปลี่ยนบทบาทจากผู้รับชมมาเป็นผู้ค้นหาคุณค่าทางประวัติศาสตร์ และอัตลักษณ์ของชุมชนด้วยตนเองตลอดเส้นทาง

อีกมิติหนึ่ง คือ นวัตกรรมอาหาร (Food Tech) ที่ได้รับการนำเสนอผ่านศาสตร์แห่งรูป รส กลิ่น เสียง ในรูปแบบ Chef's Table โดยใช้ศิลปะการปรุงอาหารเชิงวิทยาศาสตร์ (Molecular Gastronomy) เข้ามายกระดับ และเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับวัตถุดิบพื้นถิ่นหลังบ้านที่เกือบถูกลืม เช่น ลูกจากสด พืชผักสวนครัว และพืชพรรณตามร่องสวน นำมารังสรรค์เป็นเมนูร่วมสมัยที่น่าตื่นตาตื่นใจในแง่รูปลักษณ์ ทว่ายังคงรักษารสชาติ ตำรับดั้งเดิมและคุณค่าทางโภชนาการอันเป็นรสมือแม่ ที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นเอาไว้อย่างไร้ที่ติ ยิ่งไปกว่านั้น การเดินทางตามล่าสมบัติอาหารนี้ ยังถักร้อยเข้ากับกิจกรรมหัตถกรรมและการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ (Low Carbon Tourism) ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

ARTS in Trend

คติชนวิทยากับหนังผีไทย: จากความเชื่อพื้นบ้านสู่การประกอบสร้างความหมายในภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญ

ดร. สรรัตน์ จิรบวรวิสุทธิ์ (อ.บ.70)

‘หนังผี’ นับเป็นหนึ่งในแนวเรื่อง (Genre) ภาพยนตร์ที่ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องที่สุดในประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ไทย โดยภาพยนตร์ผีเรื่องแรกของไทยคือเรื่อง**นางนาคพระโขนง (2476)** สร้างโดยบริษัท หัสดินทรภาพยนตร์ กำกับโดย ม.ร.ว. อนุศักดิ์ หัสดินทร์ เป็นภาพยนตร์เงียบขาวดำ จัดฉายที่โรงภาพยนตร์วัฒนากรเมื่อวันที่ 9-11 เมษายน 2476 และมีผู้เข้าชมเต็มทุกรอบ

หนังผีถูกนิยามว่าเป็นภาพยนตร์ที่มุ่งสร้างความกลัว ความสยองขวัญ หรือความรู้สึกไม่มั่นคง ผ่านการปรากฏตัวของสิ่งเหนือธรรมชาติ แต่เมื่อพิจารณาผ่านมุมมองของ **คติชนวิทยา (Folklore)** จะพบว่า **“ผี”** ในภาพยนตร์ไทยมีสถานะซับซ้อนกว่าปีศาจหรือสัตว์ประหลาดในภาพยนตร์แนวสยองขวัญทั่วไป เพราะผีสัมพันธ์กับระบบความเชื่อ พิธีกรรม ความทรงจำ ตำนานท้องถิ่น โครงสร้างครอบครัว เพศ ชนชั้น และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพื้นที่

ตัวอย่างฉากจากภาพยนตร์ เรื่อง ร่างทรง (พ.ศ. 2564)

ด้วยเหตุนี้ การศึกษาหนังผีไทยผ่านมุมมองคติชนวิทยาจึงมักตั้งคำถามว่าผีมาจากความเชื่อชุดใด ใครเป็นผู้เล่าเรื่องผี เรื่องเล่านั้นถูกส่งต่อและดัดแปลงอย่างไร เหตุใดสังคมในแต่ละยุคจึงเลือกนำผีบางประเภทกลับมาเล่า และความกลัวที่ปรากฏอยู่บนจอภาพยนตร์เป็นภาพสะท้อนความวิตกกังวลอะไรของผู้คนในสังคม

แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาภาพยนตร์ไทยของกำจร หลุยยะพงศ์ และสมสุข หินวิมานในหนังสือ **หลอน รัก สับสน ในหนังไทย: ภาพยนตร์ไทยในรอบสามทศวรรษ (พ.ศ. 2520–2547)** ซึ่งมองหนังผีในฐานะตระกูลหนึ่งของภาพยนตร์ไทย และให้ความสำคัญกับทั้งสุนทรียะและโลกทัศน์ที่ดำรงอยู่ภายในหนังผี การมองเช่นนี้ ช่วยเปิดพื้นที่ให้เข้าใจว่า หนังผีไม่ได้สร้างเพียงความหลอนเท่านั้น แต่ยังผลิตความหมายเกี่ยวกับโลกทัศน์ของคนไทยผ่านสิ่งที่เรียกว่า **“ผี”** อีกด้วย

คติชนวิทยา โลกของการเล่าเรื่อง และการเคลื่อนตัวของสถานะองค์ความรู้

คำว่า **‘Folklore’** ในความหมายทางคติชนวิทยาไม่ได้หมายถึงนิทานพื้นบ้านหรือตำนานเก่าแก่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมองค์ความรู้ ความเชื่อ เรื่องเล่า พิธีกรรม ภาษา การแสดง ขนบธรรมเนียม และแบบแผนทางวัฒนธรรมที่กลุ่มคนใช้ร่วมกันและถ่ายทอดส่งต่อถึงกัน แนวคิดคติชนวิทยาสมัยใหม่ได้เปลี่ยนจากการตั้งคำถามว่า “เรื่องเล่าดั้งเดิมคืออะไร ?” ไปสู่การถามว่า “เรื่องเล่านั้นถูกใช้โดยใคร ในบริบทใด และการเล่าแต่ละครั้งสร้างความหมายอะไรขึ้นมา ?”

Alan Dundes เสนอว่า “Folk” ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ชาวบ้านในชนบท แต่หมายถึงกลุ่มใดๆ ที่มีความรู้หรือขนบร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นชุมชนเมือง โรงเรียน ที่ทำงาน หรือชุมชนออนไลน์

ขณะที่ **Dan Ben-Amos** เสนอว่า Folklore คือการสื่อสารเชิงศิลปะในกลุ่มสังคมขนาดเล็ก ซึ่งทำให้ Folklore ไม่ใช่วัตถุคงที่ แต่เป็นกระบวนการสื่อสารที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่มีการเล่า

แนวคิดนี้สามารถอธิบายให้ชัดเจนได้ว่า Folklore ไม่ควรถูกเข้าใจเพียงในฐานะ *“เรื่องเล่าเก่าแก่”* หรือ *“ความเชื่อที่สืบทอดมาจากอดีต”* แต่ควรมองในฐานะกระบวนการสื่อสารที่ยังมีชีวิตและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นสิ่งสำคัญในการศึกษาคติชนจึงไม่ใช่เพียงคำถามว่า *“เรื่องเล่านี้คืออะไร?”* แต่รวมถึง *“ใครเป็นคนเล่า เล่าให้ใครฟัง เล่าในสถานการณ์ใด และการเล่านั้นมีความหมายต่อคนในชุมชนอย่างไร?”*

ตัวอย่างเช่น การเล่าเรื่องผีรอบกองไฟไม่ได้มีความหมายเฉพาะเนื้อหาของเรื่องผี แต่บรรยากาศยามค่ำคืน สถานที่ น้ำเสียงของผู้เล่า ปฏิกิริยาของผู้ฟัง ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ทางคติชน การเล่าเรื่องจึงทำหน้าที่ทั้งสร้างความกลัว สร้างความบันเทิง ถ่ายทอดความทรงจำ และยืนยันความเชื่อบางอย่างร่วมกัน เช่น “บริเวณนี้มีเจ้าที่เจ้าทาง” “ไม่ควรเข้าไปในบ้านหลังนี้หลังพระอาทิตย์ตกดิน” หรือ “คนตายผิดธรรมชาติวิญญาณอาจยังไม่ไปไหน” เป็นต้น

ในทำนองเดียวกัน **ข้อห้าม (Taboo)** เช่น ห้ามเรียกชื่อกันในป่าตอนกลางคืน ห้ามผิวปากในเวลากลางคืน ห้ามนอนหันศีรษะไปทางทิศตะวันตก หรือห้ามลบหลู่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ นอกจากจะเป็นชุดข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อแล้ว ยังเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่ชุมชนใช้กำหนดพฤติกรรมและความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพื้นที่ ธรรมชาติ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และสิ่งเหนือธรรมชาติที่เปรียบเสมือนกฎของชุมชนอีกด้วย

สิ่งที่น่าสนใจก็คือเมื่อสังคมเข้าสู่ยุคดิจิทัล Folklore ไม่ได้หายไป แต่เปลี่ยนพื้นที่ในการหมุนเวียนจากวงสนทนาหมู่บ้าน หรือครอบครัว ไปสู่ช่องทางอื่น เช่น Facebook, TikTok, YouTube, Podcast หรือรายการเล่าเรื่องผี เรื่องเล่าประเภท *“เรื่องจริงจากทางบ้าน”* จึงสามารถถูกเล่าส่งต่อ แสดงความคิดเห็น ดัดแปลง และเล่าซ้ำส่งต่อในสังคมในรูปแบบของสื่อภาพยนตร์ กระบวนการดังกล่าวมีลักษณะไม่ต่างจากการถ่ายทอดมุขปาฐะในอดีต เพียงแต่เทคโนโลยีทำให้ความเร็ว ขนาด และเครือข่ายของการแพร่กระจายเปลี่ยนไปผ่าน**กระบวนการการผลิตซ้ำ (Reproduction) การแปรรูป (Transformation) และการสร้างความหมายใหม่ (Reinterpretation)**

การผลิตซ้ำ (Reproduction) หมายถึงการนำความเชื่อ ตำนาน พิธีกรรม ตัวละครเหนือธรรมชาติ หรือข้อห้ามที่มีอยู่ในวัฒนธรรมกลับมาปรากฏในภาพยนตร์ เช่น ประเภทของผี การทรงเจ้าเข้าผี เครื่องรางของขลัง การสะกดวิญญาณ หรือข้อห้ามความเชื่อเกี่ยวกับป่า เป็นต้น

การแปรรูป (Transformation) หมายถึงการปรับองค์ประกอบต่างๆ ให้เหมาะสมกับไวยากรณ์การเล่าเรื่องของภาพยนตร์ ความเชื่อที่ในชุมชนอาจไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบชัดเจน อาจถูกจัดระเบียบใหม่ให้มีตัวละครเอก เป้าหมาย ความขัดแย้ง จุดพลิกผัน และจุดสูงสุดทางอารมณ์ เพื่อสร้างความเข้มข้นในการรับชม

การสร้างความหมายใหม่ (Reinterpretation) เกิดขึ้นเมื่อผู้สร้างนำ Folklore มาใช้พูดถึงปัญหาร่วมสมัย เช่น ความขัดแย้งระหว่างเมืองกับชนบท การทำลายธรรมชาติ ความทรงจำทางประวัติศาสตร์ ชนชั้น เพศ อำนาจรัฐ หรือความรุนแรงที่สังคมพยายามลืม สิ่งเหนือธรรมชาติจึงไม่ได้ทำหน้าที่เพียงสร้างความกลัว แต่กลายเป็นภาษาสัญลักษณ์สำหรับพูดถึงสิ่งที่สังคมไม่สามารถหรือไม่ต้องการสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา

ตัวอย่างฉากจากภาพยนตร์ เรื่อง ผีเข้า (พ.ศ.2569)

ผีไทยในฐานะระบบความหมายทางวัฒนธรรม

ผีในวัฒนธรรมไทยมีความหลากหลายและทำหน้าที่ต่างกัน ทั้งผีที่ยึดโยงกับบุคคล เช่น ผีตายโหง ลูกกรอก ผีตายทั้งกลม, ผีที่ยึดโยงกับพื้นที่ เช่น ผีป่า ผีบ้านผีเรือน ผีเจ้าที่, ผีอมนุษย์ เช่น กระสือ ปอบ กระหัง และผีที่มีสถานะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น ผีบรรพบุรุษ เจ้าพ่อ เจ้าแม่ เป็นต้น ความหลากหลายนี้สะท้อนว่าผีเป็นส่วนหนึ่งของการจัดระเบียบโลกทัศน์ของคนไทยซึ่งเส้นแบ่งระหว่างมนุษย์ ธรรมชาติและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่เคยตายตัว พื้นที่หนึ่งๆ อาจมีเจ้าของที่มองไม่เห็น และการกระทำบางอย่างอาจส่งผลเกินกว่ากฎเกณฑ์หรือเหตุผลแบบวิทยาศาสตร์ เมื่อนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ โลกทัศน์เหล่านี้ถูกแปลงเป็นกฎของเรื่องเล่า ทำให้ตัวละครต้องเรียนรู้ระบบความเชื่อใหม่ที่ผสมระหว่างเหตุผลสมัยใหม่กับตรรกะของคติชนวิทยาอยู่ตลอดเวลา

แม่นากพระโขนง: Folklore ที่ถูกเล่าใหม่ไม่รู้จบ

เรื่องแม่นากพระโขนงเป็นตัวอย่างสำคัญของ Folklore ที่ไม่เคยหยุดนิ่ง เพราะถูกเล่าซ้ำในหลายสื่อจนไม่สามารถระบุต้นฉบับได้อย่างแน่ชัด สิ่งสำคัญของเรื่องเล่าประเภทนี้ ไม่ใช่การค้นหาความจริงทางประวัติศาสตร์ แต่คือการสังเกตว่าแต่ละยุคเลือกเล่าเรื่องแม่นาคพระโขนงต่างกันอย่างไร บางเวอร์ชันเน้นความน่ากลัวของผีตายทั้งกลม บางเวอร์ชันเน้นความรัก บางเวอร์ชันเน้นโศกนาฏกรรมของผู้หญิง และบางเวอร์ชันเน้นความตลกขบขัน

ตัวอย่างฉากจากภาพยนตร์ เรื่อง นางนาก (2542)

ตัวอย่างเช่น **นางนาก (2542)** ที่เน้นบรรยากาศชุมชนและความเชื่อดั้งเดิม

ขณะที่ **พี่มาก..พระโขนง (2556)** นำ Folklore เดิมมาปรับเป็น Romantic Comedy โดยเปลี่ยนการตั้งคำถามในเรื่องจาก “แม่นาคเป็นผีหรือไม่ ?” เป็น “ความรักจะอยู่เหนือความตายได้หรือไม่ ?”

ตัวอย่างฉากจากภาพยนตร์ เรื่อง พี่มาก..พระโขนง (2556)

กระบวนการนี้เป็นการปรับรูปแบบการเล่าให้สอดคล้องกับผู้ชมยุคใหม่ และสะท้อนการเปลี่ยนแปลงของรสนิยมทางวัฒนธรรมอย่างชัดเจน

ผีผู้หญิง: ภาพแทนและการเมืองเรื่องเพศ

ผีในหนังผีไทยส่วนใหญ่มักเป็นผู้หญิงซึ่งสามารถอธิบายในทางคติชนวิทยาได้ว่าผู้หญิงสัมพันธ์กับการเกิด การตาย และภาวะก้ำกึ่งระหว่างโลก เช่น ผีตายทั้งกลมที่เชื่อมโยงชีวิตและความตายเข้าด้วยกันอย่างแนบแน่น ในระดับการสร้างภาพแทน (Representation) ผีผู้หญิงมักเป็นผู้ที่ถูกทอดทิ้ง ถูกทำร้าย หรือไม่ได้รับความยุติธรรม ทำให้การกลับมาในรูปผีกลายเป็นการกลับมาของเสียงที่ถูกกดทับในโครงสร้างสังคม สังคมจึงใช้ภาพผีเพื่อจัดการกับความโกรธ ความเจ็บปวด และการเรียกร้องของผู้หญิงที่ถูกกดขี่ ด้วยเหตุนี้ ผีจึงเป็นทั้งสัญลักษณ์ของความกลัวและพื้นที่ของการพูดแทนสิ่งที่ไม่สามารถพูดได้ในโลกแห่งความเป็นจริง

ผีในฐานะความทรงจำและอดีตที่ไม่ถูกลบเลือน

อีกมิติหนึ่งที่สำคัญคือการมองผีในฐานะของความทรงจำของอดีตที่ยังไม่ถูกจัดการ โครงสร้างของหนังผีจำนวนมากจึงคล้ายการสืบสวน เช่น การปรากฏของผีนำไปสู่การค้นหาความจริงและการเปิดเผยอดีตจนกระทั่งเกิดการชดเชยผ่านพิธีกรรมเพื่อคลี่คลาย ผีจึงเป็นหลักฐานของสิ่งที่เคยเกิดขึ้นและเป็นกลไกที่ทำให้สังคมต้องเผชิญกับความทรงจำที่ถูกกดทับ ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงในครอบครัว ความอยุติธรรม หรือบาดแผลทางประวัติศาสตร์ หนังผีไทยจึงเป็นทั้งพื้นที่ของการผลิตซ้ำความหมายและต่อรองระหว่างความเชื่อดั้งเดิมกับความทันสมัยอยู่ตลอดเวลา หนังผีไทยจึงเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่ทำให้เราเห็นว่าความเชื่อเก่าและความทันสมัยไม่ได้แยกจากกัน แต่ดำรงอยู่ร่วมกันในรูปของเรื่องเล่าที่ถูกสืบสานและมีพลวัตเปลี่ยนแปรไปตามกาลเวลา

หากพิจารณาภาพยนตร์เรื่อง **ธี่หยด (2566)** ในฐานะภาพยนตร์สยองขวัญที่เชื่อมโยงคติชนเข้ากับความทรงจำในสังคม **“ผีชุดดำ”** สามารถตีความได้ว่าเป็นภาพแทน (Representation) ของความเจ็บป่วยและความหวาดกลัวต่อโรคมาลาเรียซึ่งสัมพันธ์กับบริบทของพื้นที่กาญจนบุรีในช่วงเวลาที่เรื่องดำเนินอยู่คือราว พ.ศ. 2515 พื้นที่ป่าและชายแดนของภาคตะวันตกเป็นพื้นที่ที่โรคมาลาเรีย ระบาดอย่างหนัก การวางเรื่องลี้ลับเหนือธรรมชาติไว้ในบริบทดังกล่าวจึงเปิดโอกาสให้ผีเป็นตัวแทนของความหวัดกลัวโรคระบาดในท้องถิ่น

การตีความเช่นนี้ทำให้ความเจ็บป่วยของ “แย้ม” มีความหมายใน 2 ระดับพร้อมกัน ระดับแรกคือระดับทางกายภาพซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับอาการของโรคและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการแพร่ระบาด ส่วนอีกระดับคือคำอธิบายตามระบบความเชื่อของชุมชนซึ่งมองความผิดปกติผ่านการถูกผีหลอก การถูกสิงสู่ หรือการถูกครอบงำด้วยอำนาจของสิ่งเหนือธรรมชาติ ผีชุดดำจึงเป็นรูปธรรมของโรคมาลาเรียเกิดจากเชื้อโรคที่ไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสโดยตรง แต่สะท้อนออกมาในรูปของความป่วยไข้ ความทรมาน ความอ่อนแอ และความตาย

ตัวอย่างฉากจากภาพยนตร์ เรื่อง ผีเข้า (พ.ศ.2569)

ภาพยนตร์ธี่หยดได้เปลี่ยนภัยจากโรคระบาดที่เป็นนามธรรมให้มีรูปร่างผ่านผีชุดดำที่สามารถมองเห็นและเผชิญหน้าได้ ผีจึงเป็นสัญลักษณ์ของความวิตกกังวลเกี่ยวกับโรค ความตาย และความไม่แน่นอนของชีวิตในพื้นที่ชนบทไว้ด้วยกัน แนวคิดดังกล่าวสะท้อนวิธีที่มนุษย์ใช้เรื่องเล่าเหนือธรรมชาติเพื่ออธิบายประสบการณ์ที่ยังไม่สามารถทำความเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์ ก่อนที่ความรู้ทางการแพทย์และสาธารณสุขสมัยใหม่จะแพร่หลาย ความเจ็บป่วยและการเสียชีวิตอย่างผิดปกติอาจได้รับการอธิบายผ่านกรอบของภูตผีปีศาจ วิญญาณ อาถรรพ์ หรือการกระทำของสิ่งเหนือธรรมชาติที่ชุมชนใช้จัดการกับความกลัว ความตาย และสิ่งที่ยังหาคำอธิบายไม่ได้

การศึกษาภาพยนตร์ผีไทยผ่านกรอบคติชนวิทยาทำให้เห็นว่านอกจากผีจะเป็นองค์ประกอบสำหรับสร้างความหวาดกลัวและความบันเทิงแล้วยังเป็นภาพแทนทางวัฒนธรรมที่สะท้อนความเชื่อ ความทรงจำ ความวิตกกังวล และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสังคมในแต่ละยุคสมัย

ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาภาพยนตร์ผีไทยไปสู่ระดับนานาชาติจึงไม่จำเป็นต้องลดทอนความเป็นไทยเพื่อทำให้เรื่องราวดูเป็นสากล ในทางตรงกันข้ามยิ่งเรื่องเล่าหยั่งรากลงไปในความเชื่อ พื้นที่ ประวัติศาสตร์ และประสบการณ์เฉพาะของสังคมได้ลึกซึ้งเท่าใดก็ยิ่งมีโอกาสสร้างความแตกต่างในตลาดโลกได้มากขึ้น ความเป็นสากลจึงคือความสามารถในการทำให้เรื่องราวเฉพาะถิ่นเชื่อมโยงกับความรู้สึกร่วมของมนุษย์ในวงกว้าง.

ARTS Society

Arts Talks Series

เก็บตกภาพบรรยากาศสุดประทับใจจาก Arts Talks Series EP.1 **“จากอักษรฯ สู่เส้นทางนักการทูต”** โดยสมาคมนิสิตเก่าอักษรฯ และงานกิจการนิสิตคณะอักษรฯ เมื่อวันอังคารที่ 16 มิถุนายนที่ผ่านมา งานนี้ได้รับเกียรติจากแขกรับเชิญสุดพิเศษ **นางบุษยา มาทแล็ง (อ.บ. 45)** อดีตปลัดกระทรวงหญิงท่านแรกของ กระทรวงการต่างประเทศ **น.ส. ศศิริทธิ์ ตันกุลรัตน์** รองปลัดกระทรวงฯ หัวหน้ากลุ่มภารกิจส่งเสริมกิจการต่างประเทศ พร้อมด้วยเหล่ารุ่นพี่อักษรฯ ข้าราชการรุ่นใหม่ในรั้วบัวแก้ว ที่มาแนะแนวสร้างแรงบันดาลใจ บอกเล่าประสบการณ์ ตอบข้อสงสัยอย่างครบเครื่องและเป็นกันเองให้กับนิสิต ปัจจุบันบัณฑิตใหม่ และศิษย์เก่าอักษรฯ ซึ่งสนใจทำงานในฐานะตัวแทนประเทศ

และเมื่อเร็วๆ นี้ Arts Talk Series EP.2 ได้รับเกียรติจาก **นางวิวรรณ ธาราหิรัญโชติ (อ.บ.47)** วิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านการวางแผนการเงิน ที่ปรึกษาสมาคมนักวางแผนการเงินไทย มาร่วมพูดคุยเรื่องบริหารการเงินการลงทุนให้ตอบโจทย์ทุกไลฟ์สไตล์และทุกวัย สำหรับผู้ที่สนใจการลงทุนแต่ไม่รู้จะเริ่มอย่างไร ในหัวข้อ **"อยากใช้ชีวิตได้ดังใจ ต้องใส่ใจการเงิน"** โดยมี น.ส. นิธินาถ สินธุเดชะ เป็นผู้ดำเนินรายการ

พิเศษสุดสำหรับงานนี้ นางวิวรรณ ได้นำหนังสือ “เงินไม่ใช่ทุกอย่าง แต่ทุกอย่างเริ่มต้นที่เงิน” มาแจกให้แก่ผู้เข้าฟังสัมมนาด้วย

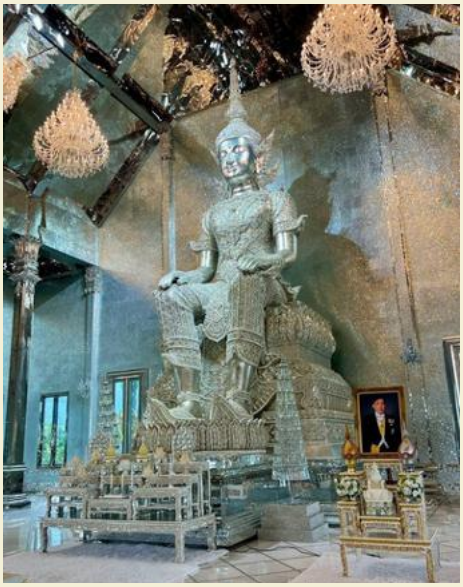

“สานศิลป์สวยสองสาย” อักษรสัญจร One-day Trip ประจำปี 2569

เมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา พี่ศรีอรทัย บุรณศิริ หัวหน้าทัวร์คนแกร่งของพวกเรา ได้จัดรายการอักษรสัญจรให้พวกเราอีกครั้ง ในรายการ **“สานศิลป์สวยสองสาย” ประกอบด้วยวัดพุทธพรหมยาน จังหวัดฉะเชิงเทรา และพิพิธภัณฑ์ศิลปะ จักรพันธุ์ โปษยกฤต กรุงเทพมหานคร**

ช่วงเช้าเดินทางสู่จังหวัดฉะเชิงเทรา ลงเรือข้ามแม่น้ำบางปะกง ที่อำเภอบางคล้า มุ่งสู่เกาะลัด ที่ตั้งของ **“วัดพุทธพรหมยาน”** วิทยากรของวัดนำชมพุทธสถานอันโดดเด่นด้วยงานพุทธศิลป์ และสถาปัตยกรรมที่งดงามอลังการ

บ่ายเดินทางไป **“พิพิธภัณฑ์ศิลปะ จักรพันธุ์ โปษยกฤต”** ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยอาจารย์จักรพันธุ์ โปษยกฤต ศิลปินแห่งชาติสาขาทัศนศิลป์ (จิตรกรรม) พ.ศ 2546 ภายใต้การดำเนินงานของมูลนิธิจักรพันธุ์ โปษยกฤต เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ทางศิลปวัฒนธรรมแห่งใหม่ฝากไว้ให้กับแผ่นดินไทย

คณะทัวร์ได้รับเกียรติจาก **อาจารย์วัลลภิศร์ สดประเสริฐ ประธานมูลนิธิจักรพันธุ์ โปษยกฤต** ให้การต้อนรับคณะของเราด้วยตนเอง โอกาสนี้ทางพิพิธภัณฑ์ฯ ได้เปิดให้เข้าชมการซ้อมเชิดหุ่นกระบอกเรื่อง ตะเลงพ่าย ซึ่ง **ผศ. สรรควัฒน์ ประดิษฐพงษ์** หรืออาจารย์บุสก้า ของชาวอักษรฯ ร่วมเป็นหนึ่งในผู้เชิดหุ่นอันตระการตา ครั้งนี้

เนื่องจากมีชาวอักษรฯ จำนวนมากให้ความสนใจทริปนี้จึงต้องจัดถึง 2 ครั้ง ในวันที่ 16 และ 23 สิงหาคม 2569

ARTS on the Go

อักษรสัญจรต่างประเทศ ประจำปี ๒๕๖๙ ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อร่วมฉลองวาระครบรอบ ๕๑ ปีความสัมพันธ์ทางการทูต ระหว่างไทยและจีนในรายการ "หนีห่าว ไชน่า : ชิงเต่า - เซี่ยงไฮ้" วันที่ ๑๘ - ๒๕ เมษายน ๒๕๖๙ สมาชิก รวม ๒๒ คน

ศรีอรทัย บุรณศิริ....เล่าเรื่อง

รู้จัก...ชิงเต่า (Qingdao) "อัญมณีแห่งชายฝั่งทะเลเหลือง"

อดีต ชิงเต่าเป็นเพียงหมู่บ้านชาวประมงริมทะเลเหลือง บนชายฝั่งตะวันออกของจีนในมณฑลชานตง จนกระทั่ง เมื่อประมาณ ๑๐๐ ปี ที่ผ่านมา ช่วงปลายรัชสมัยราชวงศ์ชิง เยอรมนีได้เข้ามาครอบครองชิงเต่า เป็นเวลา ๑๖ ปี (ค.ศ. ๑๘๙๗-๑๙๑๔) ก่อนจะเสียสิทธิให้กับญี่ปุ่นในช่วงสงครามโลก ครั้งที่ ๑ ...เยอรมนี ได้ปรับปรุงพัฒนาชิงเต่า และเปลี่ยนเมือให้เป็น ฐานทัพเรือ และ เมืองท่าสมัยใหม่ วางผังเมือง ระบบอาคารและงานสถาปัตยกรรมสไตล์เยอรมัน หลังคาสีส้มอิฐ มีระบบระบายน้ำยอดเยี่ยม เกิดอุตสาหกรรมใหม่โดยเฉพาะโรงเบียร์ "Germania" ซึ่ง ต่อมาคือ **"Tsingtao Beer"** โดยใช้เทคโนโลยีและมาตรฐานการต้มเบียร์แบบเยอรมัน และน้ำแร่จากภูเขาเหลาซานในการผลิต รสชาติสดชื่นโดดเด่น และโด่งดังไปทั่วโลก

ปัจจุบัน **ชิงเต่าได้เปลี่ยนผ่าน กลายเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจที่เจริญอย่างรวดเร็ว มีสถาปัตยกรรมและการวางผังที่ผสมผสานความเป็นยุโรปและจีนอย่างโดดเด่น** มีอาคารสไตล์ยุโรปเรียงรายอยู่ทั่วเมืองผสานกับธรรมชาติที่สวยงาม ทั้งทะเล ภูเขา และสวนสาธารณะ **ซึ่งยังคงเห็นได้ชัดเจนในปัจจุบัน**

ชิงเต่า เป็นต้นแบบเมืองน่าอยู่ น่าเที่ยว ที่ให้ความสำคัญกับ **"สุขภาพชีวิตผู้คน"** ในทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจและสภาพสังคม ที่ชาวจีนและชาวต่างชาติเห็นตรงกัน ประชากรเมืองชิงเต่า ได้ชื่อว่าขยันทำงานหนัก ซึ่งเป็นจุดสำคัญที่ทำให้ชิงเต่าได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ในช่วง ๑๐๐ ปีที่ผ่านมา.....**ชิงเต่า ได้รับการคัดเลือก ให้เป็นเมืองชายทะเลที่ติดอันดับ ๑ ใน ๑๐ เมืองสวยที่สุด และสะอาดที่สุดในจีน** เป็นเมืองท่องเที่ยวชายทะเลที่มีภูเขาและวิวเมืองที่สวยงาม อากาศดีตลอดปี มีทัศนียภาพที่งดงาม มีแนวชายฝั่งทะเลเป็นแนวคดเคี้ยวยาวประมาณ ๘๗๐ ก.ม. จึงเป็นแหล่งอาศัยของทรัพยากรสัตว์น้ำทางทะเล ที่ดีมาก โดยเฉพาะการเพาะเลี้ยงปลา กุ้ง และทรัพยากรทางทะเลอื่นๆ

เหนือสิ่งอื่นใด "Tsingtao Beer" กลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตคนชิงเต่า หรือ "มรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชิงเต่าในปัจจุบัน"

มุมเมืองที่โดดเด่นของชิงเต่า

ภูเขาเหลาซาน ริมฝั่งทะเลเหลือง

ตำหนักไท่ชิงกง ยุคราชวงศ์ซ่งเหนือ แหล่งกำเนิดของลัทธิเต๋าอายุกว่า ๒,๐๐๐ ปี วัดที่เก่าแก่และใหญ่ที่สุดบนเขา แหล่งกำเนิดของลัทธิเต๋า

ซาจือโข่ว ท่าเรือประมงเก่าแก่เชิงเขาเหลาซาน สีสันสดใส เรียงรายอยู่ตามเนินเขา

สะพานชิงเต่าไห่วาน ยาว ๒๖.๗ กม. เป็นสะพานข้ามทะเลที่ยาวที่สุดในโลก

สถาปัตยกรรม ๒ สไตล์ : ย่านเมืองเก่า และ อาสนวิหารใหญ่

พิพิธภัณฑ์ที่ทำการเก่า ผู้ว่าการฯ เยอรมัน ค.ศ.๑๙๐๕

โบสถ์ St.Michael สไตล์โกธิค ใหญ่และโอ่อ่าที่สุด

สะพานโบราณจ้านเฉียว ยุคราชวงศ์ชิง ใช้ขนส่งทางทหาร ปลายสุด คือ ศาลาหุยหลาน ทรงแปดเหลี่ยม

ถนนจงซาน ยาว ๑.๕ กม. ย่านการค้าเก่าแก่ยุคเยอรมนี ๑ ในย่านช้อปปิ้งอาคารร้านค้า + คาเฟ่สไตล์ยุโรป

ภูมิทัศน์กลางสวนสวยจงซาน สวนสาธารณะที่เก่าแก่และใหญ่ที่สุดในชิงเต่า

Tsingtao Brewery Museum

May Wind ประติมากรรมเหล็กกล้าสีแดง ริมอ่าว Fushan สัญลักษณ์การเรียกร้องให้ญี่ปุ่นคืนชิงเต่าให้จีน ๔ พ.ค. ค.ศ. ๑๙๑๙

เล่าเรื่องจากภาพ.. ๓ วันสัญจรในชิงเต่า (๑๙-๒๑ เมษายน ๒๕๖๙)

๑๙ เมย.๖๙ สมาชิกอส.เดินเลียบชายฝั่งทะเล ขึ้นไปเยี่ยมชมตำหนักไข่ชิงกง ต้นกำเนิดลัทธิเต๋า บนภูเขาเหลาซาน รูปปั้นท่านเล่าจื้อ สูง ๓๖ ม.

๒๐ เมย.๖๙ ในสวนสวยจงซาน ที่ใหญ่ที่สุดของชิงเต่า มีพรรณไม้นานาพันธุ์ โดยเฉพาะ ต้นซากุระ นำเข้าจากญี่ปุ่นกว่า ๒๐,๐๐๐ ต้น

๒๑ เมย.๖๙ ริมอ่าว Fushan ใกล้ May Fourth Square เยี่ยมชม+ชิมที่พิพิธภัณฑ์เบียร์ชิงเต่า หน้าโบสถ์ St.Michael

ชมแสงไฟยามค่ำคืน ณ จุดชมวิวชายหาด No.๓ Bathing Beach ตรอกสุดชิค...ย่านข้อปปิ้ง Silverfish Street, แห่งเมืองชิงเต่า

เล่าเรื่อง... นครเซี่ยงไฮ้ (Shanghai)

นครเซี่ยงไฮ้ ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำหวังผู่ ยาวประมาณ ๘๐ ก.ม. ส่วนตอนบนยาว ๓๐ ก.ม. ไหลมาบรรจบ กับแม่น้ำหยางซื่อที่ไหลลงสู่ทะเล ด้วยเหตุนี้เอง คำว่า **"เซี่ยงไฮ้"** แปลว่า ตอนบนของแม่น้ำจากทะเล

ปัจจุบัน เซี่ยงไฮ้เป็นเมืองที่มีค่าครองชีพแพงที่สุดในเมืองจีน และเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นเมืองท่า ทันสมัยที่สุดในจีน โดยมีพื้นที่ฝั่งผู่ตง (Pudong) เป็นสัญลักษณ์แห่งความล้ำหน้าทางเศรษฐกิจและการเงินระดับโลก

<u>อดีต</u> เซี่ยงไฮ้เป็นเพียงหมู่บ้านเกษตรกรรมเล็กๆ ตั้งอยู่ปากแม่น้ำแยงซีเกียง ต่อมา ในช่วงปลายราชวงศ์ชิง (ค.ศ. ๑๖๔๔-๑๙๑๒) ....หลังสงครามฝิ่น (สนธิสัญญาหนานจิง) เกิดการแบ่งพื้นที่เป็นเขตเช่า (Concessions) ระหว่างมหาอำนาจต่างชาติ... **เขตสัมปทานฝรั่งเศสในเซี่ยงไฮ้** เป็นพื้นที่ปกครองพิเศษของฝรั่งเศสนานเกือบ ๑๐๐ ปี จนถึงปี ค.ศ. ๑๙๔๖

ย่านนี้โดดเด่นด้วยสถาปัตยกรรมยุโรปคลาสสิก เป็นเขตที่อยู่อาศัยที่หรูหราที่สุดของชาวต่างชาติและปัญญาชน ได้อิทธิพลจากฝรั่งเศส อย่าง ชัดเจน โรงแรม โรงละคร และร้านค้าที่หรูหรา มีอาคารรูปแบบอาร์ตเดโค (Art Deco) และบ้านแบบ "ชิกูเมน" (Shikumen) ซึ่งเป็นการผสมผสานสถาปัตยกรรมตะวันตกและจีน ....สาวเซี่ยงไฮ้ในยุคฝรั่งเศสปกครอง ถือเป็นวิถีแห่งความทันสมัย หรูหราผสมผสานโดดเด่นในด้านแฟชั่น วัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่ผสมผสานตะวันตกและตะวันออกอย่างชัดเจน แฟชั่น **"กี่เพ้าร่วมสมัย"** (Qipao) ได้ถูกปรับเปลี่ยนจากชุดหลวมโพรกของชาวแมนจูให้มีสไตล์ที่รัดรูป เน้นสัดส่วนแบบตะวันตก และเซ็กซี่มากขึ้น

ทศวรรษ ๑๙๓๐ เซี่ยงไฮ้รุ่งเรืองถึงขีดสุด เป็นศูนย์กลางการเงิน การค้าระหว่างประเทศ และความบันเทิงที่ล้ำสมัยที่สุดในเอเชีย มีการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยสูงสุดและมีเศรษฐีอยู่มากที่สุดในจีน เป็นอันดับ ๒ รองจากกรุงปักกิ่ง

อนึ่ง ฝรั่งเศสได้สละสิทธิ์เขตสัมปทาน และคืนพื้นที่ให้แก่รัฐบาลจีนในช่วงสงครามโลกครั้งที่๒ (ค.ศ. ๑๙๔๓)

<u>ปัจจุบัน</u> เซี่ยงไฮ้ได้ปรับบทบาทเป็นเมืองอุตสาหกรรม และก้าวขึ้นเป็นผู้นำด้านเศรษฐกิจ เป็นเมืองที่มีค่าครองชีพแพงที่สุดในเมืองจีนและเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นเมืองท่าทันสมัยที่สุดในจีน โดยมีพื้นที่ฝั่งผู้ตง (Pudong) เป็นสัญลักษณ์แห่งความล้ำหน้าทางเศรษฐกิจและการเงินระดับโลก ..ผังเมืองเซี่ยงไฮ้ถูกแบ่งออกเป็นสองฝั่ง คั่นกลางด้วยแม่น้ำหวงผู่ จึงเรียก**ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำว่า ผู้ซี** (ซี = ตะวันตก) และ **ฝั่งตะวันออกว่า ผู่ตง** (ตง = ตะวันออก) โดยฝั่งผู่ซี เป็นฝั่งเมืองเก่าที่ถูกพัฒนามาก่อนเป็นแหล่งท่องเที่ยว บ้านเรือนเก่า สถาปัตยกรรมโบราณในขณะที่ผู้ตง เป็นบรรยากาศของตึกสูงระฟ้า ศูนย์กลางเศรษฐกิจและการเงิน สถานที่ไฮเทคต่างๆ

พื้นที่เขตสัมปทานเดิม กลายเป็นย่านหรูหรา แหล่งท่องเที่ยวสำคัญ แลพื้นที่อนุรักษ์สถาปัตยกรรมเก่าแก่ที่มีเสน่ห์ที่สุดแห่งหนึ่งในเซี่ยงไฮ้โดยผสมผสานกลิ่นอายประวัติศาสตร์ฝรั่งเศส เข้ากับวิถีชีวิตที่ทันสมัยได้อย่างลงตัว

มุมเมืองที่โดดเด่นของนครเซี่ยงไฮ้ : เซี่ยงไฮ้มีชื่อเสียงระดับโลกเรื่องวิวเมืองในย่านผู่ตง ที่เต็มไปด้วยตึกรูปทรงแปลกตา

"The Louis" ห้างหรูเรือสำราญของ Louis Vuitton

ย่าน The Bund ริมแม่น้ำหวงผู่ เรียงรายด้วยอาคารเก่าสไตล์ยุโรป อายุกว่า๑๐๐ ปี และตึกระฟ้าทันสมัย

จากฝั่ง The Bund ชมแสง สี และวิวเมืองยามค่ำทั้งฝั่งเก่าและฝั่งใหม่

ย่านช้อปปิ้ง West Nanjing Road

เมืองต้นไม้ - ตึกสูง Tian An ๑,๐๐๐ Trees งานออกแบบเสมือนภูเขาที่ปกคลุมไปด้วยป่า

Wukang Mansion ทรงหัวเรือ สถาปัตยกรรมยุโรปเก่าที่โด่งดัง

ถนนนานกิง ย่านช้อปปิ้งที่คึกคักที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

เมืองน้ำโบราณอายุกว่า ๑,๗๐๐ ปี - จูเจียเจียว เขตชิงผู่บ้านเรือนริมน้ำ สไตล์ราชวงศ์หมิง-ชิง

ตลาด ๑๐๐ ปี - เฉิงหวงเมี่ยว ย่านกการค้าเก่าแก่ สไตล์จีนโบราณ

Yuyuan Garden สวนจีนโบราณกว่า ๔๐๐ ปี ยุคราชวงศ์หมิง สถาปัตยกรรมสวนเจียงหนัน

วัดจิ้งอัน วัดพุทธเก่าแก่ กว่า ๘๐๐ ปี โดดเด่นด้วยสถาปัตยกรรมสีทองอร่าม บนถนน West Nanjing

เล่าเรื่องจากภาพ... ๔ วันสัญจร: ในนครเซี่ยงไฮ้ (๒๒-๒๕ เมษายน ๒๕๖๙)

บริเวณชั้นที 118 สูงสุดของตึกเซียงไฮ้ ทาวเวอร์ ชมวิวนครเซียงไฮ้ยามพลบค่ำ

เยี่ยมชม"The Louis"

ตึก Tian An ๑.๐.๐.๐ Trees

Wukang Mansion ทรงหัวเรือ สถาปัตยกรรมยุโรปเก่าที่โด่งดัง

นั่งเรือไปเยี่ยมชม+ช้อป ย่านเมืองน้ำโบราณอายุกว่า ๑,๗๐๐ ปี

แวะชิมชาคุณภาพสูง ที่ร้าน Chagee

Yuyuan Garden สวนจีนโบราณกว่า ๔๐๐ ปี ยุคราชวงศ์สมิง สถาปัตยกรรมสวนเจียงหนัน

วัดจิ้งอัน วัดพุทธเก่าแก่ กว่า ๘๐๐ ปี

ตลาด ๑๐๐ ปี - เฉิงหวงเมี่ยว

ย่านซินเทียนตี๋

ARTS CU MARKET 2026

ผลิตภัณฑ์ ส.น.อ.จ.

สมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาลกรณ์มหาวิทยาลัย ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ห้องเลขที่ 146 M (ชั้นลอย) อาคารมหาจักรีสิรินธร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์ 02-253-2059, 02-218-4858 โทรสาร 02-253-2059 อีเมล artsalumnicu@gmail.com

www.arts.chula.ac.th/AlumWeb
สมาคมนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chula Arts Alumni